ville da være nødte til enten at søge at skaffe Bødens Beløb til Veje eller at affone den med simpelt Fængsel, hvorved i begge Tilfælde Lovens egentlige Hensigt sker Fyldest, og særlig ogsaa den tilsigtede Gradation kommer til sin Ret.

Det skal endnu tilføjes at der med Føje vilde kunne rejses det Spørgsmaal, om det ikke i Forbindelse med den foreslaaede Forandring vilde være rettest at nægte Adgang til at affone Bøder med Fængsel paa Vand og Brød undtagen, hvor Bøden er saa stor, at den efter den legale Omsætning vil blive lig mindst 4 Dages Vand og Brød, hvilket, forsaavidt Lov 16. Februar 1866 angaar, vil sige at nægte Affoning paa Vand og Brød med Hensyn til Bøder under 110 Kr. Dette vil imidlertid kunne føre til, at en Bøde paa f. Eks. 100 Kr. (at affone med 20 Dages simpelt Fængsel) kan komme til at staa som betydelig strængere end en Bøde paa f. Eks. 150 Kr. (at affone med 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød), nemlig for dem, der ere absolut ude af Stand til at tilvejebringe Beløbet, og som paa den ene Side mene med forholdsvis Lethed at kunne udstaa 4 Dages Vand og Brød, medens det paa den anden Side er dem meget om at gøre at komme hurtigst muligt tilbage til deres Erhverv. Man har derfor ment at burde blive staaende ved den hidtil gældende Regel, hvorefter den, der ønsker det, og hvis Helbredstilstand ikke er til Hinder derfor, kan forlange at affone en Bøde med Fængsel paa Vand og Brød, saasnart han derved kan opnaa selv blot en ringe Tidsbesparelse — en Regel, der da maa søge sin Retfærdiggørelse i den Betragtning, at for den, der paa Grund af sine særlige Forhold udtrykkelig selv foretrækker f. Eks. 4 Dages Vand og Brød for 6 eller 8 Dages simpelt Fængsel, kan den nævnte Vand- og Brødstraf netop ikke antages at være saa haard en Straf som den vil være for de fleste Andre.

Helt at ophæve Adgangen til at affone Bøder ved Fængsel paa Vand og Brød, vilde formentligt være ubegrundet, saalænge dansk Straffelovgivning iøvrigt anvender denne Straffeart, og man derhos vedvarende maa erkende Rigtigheden af den Betragtning, der foranledigede Indførelsen af Adgang til at begære Affoning paa Vand og Brød, nemlig at længere Tids Frihedsberøvelse gennem simpelt Fængsel „i mange Tilfælde let vilde kunne have en fordærveligere Indvirkning paa Vedkommendes navnlig økonomiske Forhold end en kortere Tids Fængsel paa Vand og Brød".

At fastsætte en helt ny Skala for Affoningen paa Vand og Brød, hvorved den i Bøden udtrykte Gradation bedre bevares end efter den gældende Ret, kan kun opnaaes, naar man vil gaa over til langt strængere Affoningsbestemmelser end de hidtil fulgte. Til Oplysning i saa Henseende kan nævnes, at den norske Straffelov — ifølge hvilken det som Regel er Øvrigheden selv, der tager Bestemmelse om Affoningsmaaden — opstiller en Skala, der sammenlignet med nugældende dansk Ret tager sig saaledes ud:

Norsk Ret.				Dansk Ret.			
indtil	8 Kr.	 2	Dages Fængsel	paa Vand og Brød	.... indtil	60 Kr.	
—	20 —	 3	—	— —	.... —	100 —	
—	36 —	 4	—	— —	.... —	160 —	
—	56 —	 5	—	— —	.... —	220 —	
—	80 —	 6	—	— —	.... —	280 —	
—	108 —	 7	—	— —	.... —	340 —	
—	140 —	 8	—	— —	.... —	400 —	
—	176 —	 9	—	— —	.... —	460 —	
—	216 —	10	—	— —	.... —	520 —	
—	260 —	11	—	— —	.... —	580 —	
—	308 —	12	—	— —	.... —	640 —	
—	360 —	13	—	— —	.... —	700 —	
—	416 —	14	—	— —	.... —	760 —	
—	476 —	15	—	— —	.... —	820 —	osv.

Til at gaa til en saadan Skærpelse af Affoningsreglerne foreligger der imidlertid i hvert Fald for Tiden ikke tilstrækkelig Grund.